

Subject 12

Marlie Zweers

@alle rechten voorbehouden

Over de auteur:

Sommige dromen blijven dromen. Andere worden verhalen. Marlie Zweers groeide op met twee grote wensen: ooit een hotel bezitten en ooit een boek schrijven. Vandaag leeft zij beide dromen. Samen met haar man Hans runt zij een succesvolle onderneming in appartementen verhuur en Bed & Breakfast in Zwolle en Meppel. Maar tussen gasten, ontvangen en het dagelijkse leven bleef één wereld altijd roepen: die van fantasie, magie en verhalen. Met steun van haar dochter Gaby en haar man Hans familie schreef Marlie een fantasy reeks over liefde, kracht, keuzes en het vinden van je ware zelf. Want soms ontstaan de mooiste werelden... uit een droom die je nooit hebt losgelaten.

Proloog

Twintig jaar geleden.

Een laboratorium diep onder de grond.

Wetenschappers kijken naar tientallen embryo's.

Ze proberen de volgende stap van de menselijke evolutie te maken.

Niet sterker.

Maar slimmer.

Mensen die gedachten kunnen lezen.

Ziekten kunnen genezen.

Objecten kunnen verplaatsen.

De meeste embryo's sterven.

Enkele overleven.

Ze worden ondergebracht bij gewone gezinnen.

De ouders mogen nooit weten wat hun kinderen werkelijk zijn.

Wanneer de kinderen twaalf worden, haalt de overheid hen terug.

Hoofdstuk 1 – De twaalfde verjaardag

De eerste zonnestralen vielen door de gordijnen toen Lucas langzaam zijn ogen opende. Heel even bleef hij stilliggen. Daarna verscheen er een glimlach op zijn gezicht.

Vandaag was hij jarig.

Twaalf jaar.

Hij gooide het dekbed van zich af en sprong uit bed. Beneden hoorde hij al stemmen. Zijn moeder was duidelijk al wakker en zijn vader neuriede, zoals altijd wanneer hij koffie zette. Lucas trok snel een T-shirt aan en rende de trap af.

"Gefeliciteerd!" riepen zijn ouders tegelijk zodra hij de keuken binnenkwam.

Zijn moeder sloeg haar armen om hem heen en gaf hem een stevige knuffel. "Twaalf jaar alweer. Ik weet nog precies hoe klein je was toen ik je voor het eerst vasthield."

"En nu eet hij voor drie volwassenen," grinnikte zijn vader terwijl hij een stapel pannenkoeken op tafel zette.

Lucas lachte. "Dat valt best mee."

"Dat zeggen alle twaalfjarige jongens."

Het huis voelde warm en vertrouwd. Op tafel stond een klein stapeltje cadeautjes dat hij pas later mocht uitpakken. De geur van versgebakken appeltaart hing al in de lucht. Vanuit de woonkamer zag hij de slingers die zijn vader die ochtend had opgehangen. Eén ervan hing scheef.

"Pap..."

Ruben keek op.

"Die hangt niet helemaal recht."

Zijn vader volgde zijn blik en schudde lachend zijn hoofd.

"Jij hebt ook overal oog voor."

Binnen een paar minuten stond hij alweer op een stoel om de slinger recht te hangen.

Het was een gewone verjaardag. Precies zoals Lucas die graag had.

In de loop van de middag druppelde de familie binnen. Zijn opa vertelde opnieuw het verhaal over de enorme snoek die volgens hem ooit bijna zijn boot had omgetrokken. Iedereen kende het verhaal inmiddels uit zijn hoofd, maar niemand onderbrak hem. Zijn oma zette koffie, zijn tante had een schaal met gebak meegenomen en zijn

beste vriend Finn kwam enthousiast binnen met een groot, onhandig ingepakt cadeau.

Lucas kreeg boeken over sterrenkunde, een nieuwe telescoop en een paar sneakers waar hij al weken naar had gekeken. Hij straalde van oor tot oor.

"Vanavond gaan we sterrenkijken," zei zijn vader. "De lucht wordt helemaal helder."

Lucas knikte enthousiast. Daar keek hij misschien nog wel het meest naar uit.

Terwijl iedereen met elkaar praatte, voelde hij plotseling een scherpe steek achter zijn ogen. Hij kneep zijn ogen dicht en legde zijn hand tegen zijn slaap.

"Gaat het?" vroeg zijn moeder meteen.

Lucas glimlachte flauwtjes.

"Gewoon een beetje hoofdpijn."

"Misschien alle drukte."

"Zal wel."

Hij dronk een glas water en probeerde het gevoel te negeren. Langzaam zakte de pijn weer weg.

Even later stonden zijn vader en opa samen in de keuken. Ze discussieerden over de vaatwasser, zoals ze dat wel vaker deden.

"Als je de borden zo neerzet, past er veel meer in," zei Ruben.

Zijn opa schudde koppig zijn hoofd.

"Nee hoor. Dat doe je al jaren verkeerd."

Lucas grinnikte. Die twee zouden het nooit eens worden.

Op datzelfde moment schoot de hoofdpijn opnieuw door zijn hoofd. Dit keer veel heviger. Hij voelde zich even duizelig en moest zich vasthouden aan de tafel.

Toen hoorde hij iets.

Wat kan hij toch koppig zijn...

Lucas keek op.

Zijn vader stond zwijgend tegenover opa.

Hij had niets gezegd.

Hij denkt ook altijd dat hij gelijk heeft.

Lucas draaide zich langzaam naar zijn opa.

Ook die keek alleen maar naar de vaatwasser.

Zijn mond bewoog niet.

Toch hoorde Lucas de woorden luid en duidelijk.

Hij keek verbaasd van de een naar de ander.

"Hebben jullie... iets gezegd?"

Beiden keken hem vragend aan.

"Nee," antwoordde zijn vader.

"Hoezo?" vroeg zijn opa.

Lucas voelde zijn hart sneller kloppen.

"Nee... laat maar."

Hij besloot niets meer te zeggen. Waarschijnlijk speelde zijn hoofdpijn hem parten. Misschien had hij de woorden gewoon gedacht. Toch voelde het anders. Het klonk alsof de stemmen rechtstreeks in zijn hoofd hadden geklonken.

De rest van de middag probeerde hij het van zich af te zetten. Hij lachte om de grappen van Finn, at veel te veel taart en bedankte iedereen voor de cadeaus. Toch bleef dat vreemde moment steeds terugkomen.

Die avond stond hij samen met zijn vader in de tuin. De nieuwe telescoop stond opgesteld en boven hen strekte een heldere sterrenhemel zich uit.

"Kijk," zei Ruben terwijl hij door de zoeker keek. "Daar staat Saturnus."

Lucas boog zich voorover en keek door de telescoop. De kleine planeet met zijn ringen verscheen haarscherp in beeld.

"Wauw..."

"Mooi hè?"

Lucas knikte.

Normaal zou hij daar minutenlang naar kunnen kijken, maar vanavond dwaalden zijn gedachten steeds af. Af en toe voelde hij opnieuw een lichte druk achter zijn ogen. Heel zwak hoorde hij flarden van stemmen. Niet hard genoeg om woorden te verstaan, maar net genoeg om hem onrustig te maken.

Zijn vader merkte dat hij stiller was dan anders.

"Nog steeds hoofdpijn?"

"Een beetje."

"Ga straks maar op tijd naar bed."

Dat liet Lucas zich geen twee keer zeggen.

Even later stond zijn moeder naast zijn bed.

Zoals ieder jaar gaf ze hem een kus op zijn voorhoofd.

"Ik hoop dat je een mooie verjaardag hebt gehad."

"De mooiste."

"Dat hoor ik graag."

Ze glimlachte, deed het nachtlampje uit en trok de deur zachtjes achter zich dicht.

Lucas draaide zich om en sloot zijn ogen.

Het duurde niet lang voordat hij in slaap viel.

Hoe laat het precies was wist hij niet toen hij plotseling wakker schrok.

Het huis was muisstil.

Geen auto's buiten.

Geen wind.

Toch voelde hij dat er iets niet klopte.

Hij opende zijn ogen en keek de donkere kamer rond.

Alles leek normaal.

Toen zag hij onder zijn slaapkamerdeur een smalle streep blauwachtig licht verschijnen.

Hij ging rechtop zitten.

Zijn hart begon sneller te kloppen.

Heel langzaam zakte de deursklink naar beneden.

De deur ging geruisloos open.

Twee donkere schimmen stapten naar binnen.

Lucas wilde roepen, maar nog voordat er geluid uit zijn mond kwam, voelde hij een scherpe prik in zijn nek.

De kamer begon om hem heen te draaien.

Zijn armen voelden zwaar.

Zijn ogen vielen langzaam dicht.

Het laatste wat hij zag, was een klein zilverkleurig embleem op de jas van een van de mannen.

Een cirkel.

Met daarin het getal twaalf.

Daarna verdween alles in het donker.

Hoofdstuk 2 – Verdwenen

Eva werd wakker van het zachte ochtendlicht dat door de gordijnen viel. Ze bleef nog even liggen en glimlachte. Gisteren was een prachtige dag geweest. Lucas had zichtbaar genoten van zijn verjaardag en was uiteindelijk uitgeput naar bed gegaan. Ze hoorde Ruben beneden al rommelen in de keuken. Waarschijnlijk was hij, zoals altijd, als eerste wakker.

Ze sloeg de dekens van zich af, trok haar badjas aan en liep de overloop op.

"Lucas!" riep ze. "Ontbijt!"

Geen antwoord.

Dat verbaasde haar niet. Na zo'n drukke dag sliep hij vast nog diep.

Ze liep naar zijn slaapkamer en klopte zacht op de deur.

"Lucas?"

Nog steeds bleef het stil.

Met een glimlach deed ze de deur open.

"Kom op, slaapkop..."

Haar woorden stierven weg.

Het bed was leeg.

De dekens lagen half op de grond, alsof hij haastig was opgestaan. Zijn pyjama lag naast het bed. Zijn nieuwe sneakers stonden keurig naast de kast. Zijn favoriete boek lag open op zijn nachtkastje.

"Lucas?"

Ze keek de kamer rond.

De badkamer was leeg.

Ze liep naar het raam.

Het zat nog op slot.

Ze fronste haar wenkbrauwen.

Misschien was hij al beneden.

"Ruben?" riep ze terwijl ze de trap afliep. "Is Lucas bij jou?"

Haar man keek op van zijn koffie.

"Nee."

"Niet?"

Hij schudde zijn hoofd.

"Ik dacht dat hij nog boven lag."

Eva voelde een lichte onrust opkomen.

"Misschien zit hij in de tuin."

Samen liepen ze naar de achterdeur.

De tuin was verlaten.

De schommel bewoog niet.

Het tuinhek zat nog dicht.

Ruben liep naar de schuur.

"Lucas?"

Alleen de echo van zijn eigen stem antwoordde.

Nu begonnen ze echt te zoeken.

De garage.

De zolder.

De logeerkamer.

Zelfs onder het bed, hoewel Lucas daar al jaren niet meer onder paste.

Na tien minuten stonden ze weer in de woonkamer.

"Misschien is hij naar Finn gegaan," zei Ruben.

Eva schudde direct haar hoofd.

"Zonder iets te zeggen? Dat doet hij nooit."

Ze pakte haar telefoon en belde Finns moeder.

"Goedemorgen Sandra, is Lucas soms bij jullie?"

Er viel een korte stilte.

"Nee... we hebben hem sinds gisteren niet meer gezien."

Eva bedankte haar en hing op.

Haar hart bonsde inmiddels in haar borst.

"Ik vertrouw dit niet."

Ruben liep opnieuw naar boven en inspecteerde Lucas' slaapkamer aandachtig. Hij controleerde het raam, de deur en zelfs de dakgoot buiten.

"Er is niets," zei hij toen hij weer beneden kwam. "Geen braakschade. Geen voetafdrukken onder het raam. Alles zit nog dicht."

Eva keek de woonkamer rond.

"Laten we de camera bekijken."

Aan de voorzijde van het huis hing een beveiligingscamera. Ruben opende de beelden van de afgelopen nacht.

Ze spoelden terug.

Eén uur.

Twee uur.

Drie uur.

Niets.

Om precies 03.17 uur werd het beeld zwart.

Vijf minuten later verscheen het beeld weer.

Alsof er niets gebeurd was.

"Dat kan niet," mompelde Ruben.

Hij controleerde de andere camera.

Precies hetzelfde.

Vijf minuten zonder beeld.

"Een storing?" vroeg Eva hoopvol.

Ruben schudde langzaam zijn hoofd.

"Alle camera's tegelijk? Op exact hetzelfde moment?"

De stilte die volgde voelde zwaar.

Eva liep weer naar boven.

Ze ging op Lucas' bed zitten en keek naar zijn kamer.

Zijn jas hing nog aan de kapstok.

Zijn rugzak stond klaar voor de laatste schoolweek.

Zijn telescoop, die hij gisteren had gekregen, stond nog ongebruikt naast het raam.

Alles was er.

Behalve Lucas.

Ze pakte zijn kussen op.

Het rook nog naar zijn shampoo.

Tranen prikten achter haar ogen.

"Waar ben je nou?" fluisterde ze.

Beneden hoorde ze Ruben bellen.

"Met de politie," zei hij zodra ze de trap af kwam. "Ze zullen vast meteen in actie komen."

Eva knikte opgelucht.

Natuurlijk.

Er moest een verklaring zijn.

Hun zoon was verdwenen.

De politie zou hem vinden.

Daar waren ze toch voor?

Geen van beiden kon vermoeden dat hun nachtmerrie nog maar net begonnen was. De verdwijning van Lucas zou niet alleen een zoektocht worden naar hun zoon, maar ook naar een waarheid die volgens alle officiële gegevens nooit had mogen bestaan.

Hoofdstuk 3 – Hij heeft nooit bestaan

Eva en Ruben reden zwijgend naar het politiebureau. Geen van beiden had nog een woord gezegd sinds ze het huis hadden verlaten. De stilte was niet ongemakkelijk, maar zwaar. Alsof ieder van hen hoopte dat de ander plotseling zou zeggen dat Lucas inmiddels weer thuis was.

Dat gebeurde niet.

Eva kneep haar handen zo stevig om haar tas dat haar knokkels wit werden. Ze zag Lucas steeds weer voor zich. Zijn lach aan de ontbijttafel. Zijn nieuwe telescoop. De kus die ze hem de avond ervoor had gegeven.

Ze liep vastberaden het bureau binnen.

Achter de balie keek een jonge agente vriendelijk op.

"Goedemorgen. Waarmee kan ik u helpen?"

"Onze zoon is vannacht ontvoerd."

De glimlach verdween direct van haar gezicht.

"Dat is ernstig. Gaat u alstublieft even zitten."

Nog geen minuut later werden ze meegenomen naar een spreekkamer.

Een rechercheur van middelbare leeftijd schoof tegenover hen aan en pakte een notitieblok.

"Kunt u mij vertellen wat er precies is gebeurd?"

Eva vertelde alles. Dat Lucas twaalf was geworden. Dat hij de avond ervoor gewoon naar bed was gegaan. Dat zijn kamer vanmorgen leeg was geweest. Dat alle ramen en deuren nog op slot zaten. Dat de beveiligingscamera's precies vijf minuten waren uitgevallen.

De rechercheur schreef aandachtig mee.

"Hoe heet uw zoon?"

"Lucas Vermeer."

Hij knikte en typte de naam in zijn computer.

Na enkele seconden fronste hij.

Hij probeerde het opnieuw.

Zijn vingers bewogen sneller over het toetsenbord.

Nogmaals verscheen er niets.

"Een momentje."

Hij draaide zijn scherm iets van zich af en opende een ander systeem.

Opnieuw typte hij.

Zijn frons werd dieper.

"Wat is zijn geboortedatum?"

Eva noemde de datum.

Weer bleef het stil.

De rechercheur keek op.

"Dat is vreemd."

"Wat is er vreemd?" vroeg Ruben.

"Ik kan uw zoon niet vinden."

Eva keek hem ongelovig aan.

"Hoe bedoelt u, u kunt hem niet vinden?"

"Er bestaat geen persoonsregistratie op die naam."

Ruben schoof ongeduldig naar voren.

"Dat zal wel een fout zijn."

"Dat dacht ik ook."

De rechercheur pakte hun identiteitsbewijzen aan.

"Dan zoek ik via u."

Hij voerde hun gegevens in.

Een paar tellen later verscheen hun dossier op het scherm.

Zijn gezicht veranderde.

Hij las de informatie nog eens.

Toen keek hij langzaam op.

"Mevrouw... meneer..."

Hij aarzelde.

"In uw dossier staat dat u één kind hebt gekregen."

Eva voelde haar adem stokken.

"Ja."

De rechercheur slikte.

"Volgens de registratie is dat kind twaalf jaar geleden dood geboren."

Het bleef een paar seconden doodstil.

Daarna begon Ruben te lachen.

Een korte, ongelovige lach.

"Dat is een slechte grap."

De rechercheur keek hem ernstig aan.

"Ik maak geen grap."

Eva schudde langzaam haar hoofd.

"Nee."

Ze glimlachte zenuwachtig.

"Nee, dat klopt niet."

Ze pakte haar telefoon uit haar tas.

"Ik laat u wel even een foto zien."

Ze opende haar galerij.

Haar glimlach verdween.

De map met foto's van Lucas was leeg.

Ze scrolde verder.

Vakanties.

Verjaardagen.